

“เซรามิกพื้นบ้าน: อ.ไชยปราการ จ.เชียงใหม่”

แหล่งหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาบ้านสันทราย
ต.ศรีดงเย็น อ.ไชยปราการ จ.เชียงใหม่

โดย

สุทธิณี สนั่นเสียง

สถิตย์ ไพศาล

เมธา ชัยนนท์

กลุ่มส่งเสริมและพัฒนาเทคโนโลยี

สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต 3

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ กระทรวงอุตสาหกรรม

ธันวาคม 2546

บทคัดย่อ

เชรามิกพื้นบ้านของอำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่ ตั้งอยู่บริเวณ บ้านสันทราย หมู่ที่ 12 ต.ศรีดงเย็น อ.ไชยปราการ จ.เชียงใหม่ มีจำนวนผู้ประกอบการประมาณ 10 ครัวเรือน ผลิตภัณฑ์ที่ทำการผลิตเป็น แจกัน คนโท หม้อน้ำ หม้อแกง อ่างบัวและกระถางต้นไม้-กระถางดอกไม้ ผู้ประกอบการที่มีเตาเผาเป็นของตนเองจำนวน 3 ครัวเรือน ผู้ประกอบการรายอื่นยังคงใช้การเผาในที่โล่ง ใช้ฟางข้าวและฟืนสุ่มไฟ จากการประกอบกิจการนี้สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับวัตถุดิบพื้นบ้านได้ 1,745-2,252% และสร้างรายได้ให้แก่ผู้ประกอบการประมาณ 6,800-9,000 บาทต่อครัวเรือนต่อเดือน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	
1. บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและที่มาของการศึกษา	2
1.2 วัตถุประสงค์	2
1.3 บุคลากร	2
1.4 ขั้นตอนการดำเนินงาน	2
2. ผลการดำเนินงาน	3
2.1 ที่ตั้งและการเข้าถึงพื้นที่	3
2.2 ผลิตภัณฑ์ที่ทำการผลิต	4
2.3 ลักษณะการประกอบกิจการ	4
2.4 ขั้นตอนในการผลิต	6
2.5 กำลังการผลิต	8
2.6 ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการประกอบกิจการ	8
3. การประเมินมูลค่าเพิ่มของวัตถุดิบ	9
4. วิจัยและสรุปผลการดำเนินงาน	11
ภาคผนวก	

สารบัญรูป

	หน้า
รูปที่ 1 แสดงลักษณะของผลิตภัณฑ์ที่มีการกะลวดยลาย	1
รูปที่ 2 แสดงลักษณะของผลิตภัณฑ์ที่มีการตกแต่งด้วยสีดำและทาแล็กเกอร์	1
รูปที่ 3 แสดงแผนที่ตั้งและทางเข้าแหล่งหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาบ้านสันทราย	3
รูปที่ 4 แสดงแหล่งดินสำรวจของหมู่บ้าน	4
รูปที่ 5 แสดงลักษณะการเปิดหน้าดิน	4
รูปที่ 6 แสดงลักษณะเตาเผาเปิดบน	5
รูปที่ 7 แสดงลักษณะเตาอุโมงค์	6
รูปที่ 8 แสดงวิธีการผสมทรายกับดิน	7
รูปที่ 9 แสดงวิธีการตากแห้งผลิตภัณฑ์	7
รูปที่ 10 แสดงผลิตภัณฑ์ภายในเตาอุโมงค์ที่เผาแล้ว	8

1. บทนำ

หัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาบ้านสันทราย ต.ศรีดงเย็น อ.ไชยปราการ จ.เชียงใหม่ เป็นหัตถกรรมพื้นบ้านที่ได้รับการถ่ายทอดต่อกันมา เดิมขึ้นรูปด้วยการใช้ไม้ทุบและการปั้นมือ ต่อมาในช่วงปี 2544-2545 ได้รับการถ่ายทอดกระบวนการในการขึ้นรูปมาจากแหล่งหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาบ้านเหมืองกุง อ.หางดง จ.เชียงใหม่ มาใช้แป้นหมุนช่วย ทำให้สามารถเพิ่มผลผลิตได้มากขึ้น ผลิตภัณฑ์ที่ได้มีรูปร่างที่สมมาตรมากขึ้น ลดเวลาในการทำงานลงทำให้มีเวลาในการคิด ตกแต่งลวดลายบนผลิตภัณฑ์เพื่อเพิ่มความสวยงาม ลวดลายที่แกะบนผลิตภัณฑ์เป็นลวดลายแสดงเอกลักษณ์ของเครื่องปั้นดินเผาบ้านสันทรายดังแสดงในรูปที่ 1

รูปที่ 1 แสดงลักษณะของผลิตภัณฑ์ที่มีการแกะลวดลาย

ในกรณีที่ต้องการปกปิดตำหนิที่เกิดจากการเผาแล้วได้สีที่ไม่สม่ำเสมอ มีคราบ เขม่าติดขัดไม่ออกหรือกรณีที่ต้องการเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์ให้สูงขึ้น จะมีการนำผลิตภัณฑ์ไปเคลือบสีดำหรือสีแดง หรือทาแล็กเกอร์ หรือทั้งลงสีและทาแล็กเกอร์ทับ ดังแสดงในรูปที่ 2

รูปที่ 2 แสดงลักษณะของผลิตภัณฑ์ที่มีการตกแต่งด้วยสีดำและทาแล็กเกอร์

1.1 ความสำคัญและที่มาของการศึกษา

ตามที่กลุ่มส่งเสริมและพัฒนาเทคโนโลยี สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต 3 ได้รับมอบหมายจากกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ให้ทำหน้าที่ในการบริหารข้อมูลการใช้ประโยชน์จากแร่และการเพิ่มมูลค่าวัตถุดิบเพื่อให้เกิดอุตสาหกรรมพื้นฐานและอุตสาหกรรมต่อเนื่อง ทางสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต 3 จึงได้ทำการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเซรามิกพื้นบ้านซึ่งเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่น่าวัตถุดิบในพื้นที่มาใช้ให้เกิดประโยชน์และสามารถเพิ่มมูลค่าให้กับวัตถุดิบในพื้นที่ โดยคาดหวังว่าข้อมูลดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนและกำหนดกลยุทธ์ในการบริหารจัดการอุตสาหกรรมพื้นฐาน สาขาเซรามิกพื้นบ้านของชุมชนในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์

ติดตามการนำวัตถุดิบในแหล่ง อำเภอยะปราชัย จังหวัดเชียงใหม่ และบริเวณใกล้เคียงมาใช้ประโยชน์ในงานเซรามิกพื้นบ้าน เพื่อประเมินมูลค่าของวัตถุดิบและมูลค่าเพิ่มที่ได้

1.3 บุคลากร

การปฏิบัติงานในภาคสนามได้ดำเนินการในวันที่ 13 พฤษภาคม 2546 โดยใช้รถยนต์หมายเลขทะเบียน ช – 3916 เชียงใหม่

งานครั้งนี้มีบุคลากรที่ดำเนินงาน ดังนี้

1. นางสาวสุทธินี	สนั่นเสียง	นักวิทยาศาสตร์ 6ว.
2. นายสถิตย์	ไพศาล	นายช่างสำรวจ 6
3. นายเมธา	ชัยนนถิ	นายช่างเหมืองแร่ 4
4. นายพิบูล	ไวมาลี	พนักงานขับรถยนต์

1.4 ขั้นตอนการดำเนินงาน

เนื่องจากทางสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต 3 ไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับการนำวัตถุดิบในพื้นที่ดังกล่าวและบริเวณใกล้เคียงมาใช้ประโยชน์ ทั้งวัตถุดิบที่นำมาใช้ไม่ต้องขออนุญาตและการประกอบการเป็นงานหัตถกรรมพื้นบ้านซึ่งสืบทอดกันมานาน มีการทำอยู่ในครัวเรือนไม่เป็นที่รู้จักทั่วไป จึงมีความยุ่งยากในการติดตามรายละเอียด ดังนั้นในการดำเนินการเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลต่างๆ คณะทำงานต้องเข้าไปสอบถามข้อมูลจากชาวบ้านในท้องที่โดยตรง ดังมีขั้นตอนดังนี้

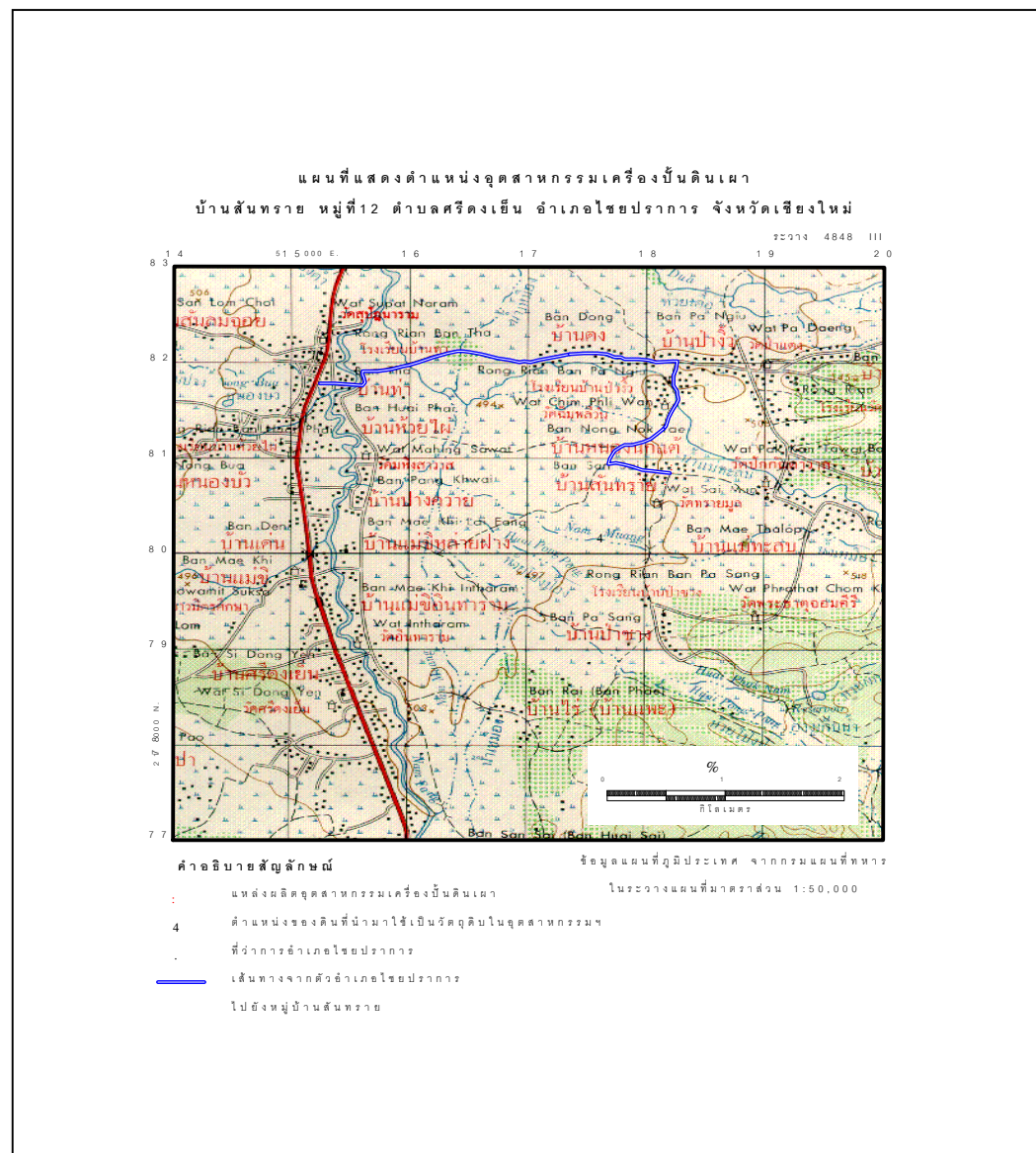
1. สืบหาข้อมูลแหล่งผลิตเซรามิกพื้นบ้านจากสำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอยะปราชัย เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้น

2. เข้าพื้นที่ซึ่งมีการผลิต เพื่อสัมภาษณ์ชาวบ้านให้ได้มาซึ่งข้อมูล พร้อมทั้งสืบถามแหล่งผลิตอื่นที่อยู่บริเวณใกล้เคียง
3. วิเคราะห์ข้อมูลและเขียนรายงาน

2. ผลการดำเนินงาน

2.1 ที่ตั้งและการเข้าถึงพื้นที่

ตั้งอยู่ที่ บ้านสันทราย หมู่ที่ 12 ต.ศรีดงเย็น อ.ไชยปราการ จ.เชียงใหม่

รูปที่ 3 แสดงแผนที่ตั้งและทางเข้าแหล่งหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาบ้านสันทราย

การเดินทางเข้าสู่พื้นที่โดยรถยนต์ จากถนนเชียงใหม่-ฝาง ผ่านตัวอำเภอไชยปราการ กลับรถที่กลับรถแรก ผ่านหน้าตลาด เลี้ยวเข้าซอยข้างตลาด ใช้เส้นทางเข้าหมู่บ้านเดินทางตามเส้นสีน้ำเงินในพื้นที่

2.2 ผลิตภัณฑ์ที่ทำการผลิต

ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันและตกแต่งได้แก่ แจกัน คนโท อ่างบัว หม้อน้ำ หม้อแกง กระจ่างดอกไม้-กระจ่างต้นไม้ และโคมไฟ

2.3 ลักษณะการประกอบการ

มีการจัดตั้งเป็นกลุ่มหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาบ้านสันทราย มีสมาชิกประมาณ 20 คน โดยชาวบ้านที่เป็นสมาชิกรวมทุนกันเพื่อจัดตั้งกองทุนของกลุ่มและจัดซื้อที่ดินเปล่าซึ่งเป็นที่ดินท้องนาเนื้อที่ประมาณ 2 ไร่ ดังแสดงในรูปที่ 4 ทำการเปิดหน้าดินประมาณ 10 นิ้ว ดังแสดงในรูปที่ 5 นำเอาดินเหนียวดำชั้นล่างขึ้นมาใช้ ชั้นดินเหนียวดำมีความหนาประมาณ 1-2 เมตร จากนั้นแบ่งขายให้สมาชิกในราคา 175 บาท/เมตรกีดัน เมื่อสมาชิกคนใดหรือครัวเรือนใดผลิตผลิตภัณฑ์ได้มากพอก็สามารถนำมาเผาในเตาเผาของหมู่บ้าน โดยเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการให้แก่ตัวแทนผู้รับผิดชอบของกลุ่ม คือ นายแก้ว นวลอร

รูปที่ 4 แสดงแหล่งดินสำรวจของหมู่บ้าน

รูปที่ 5 แสดงลักษณะการเปิดหน้าดิน

การประกอบการมีทั้งการรวมกลุ่มกันทำระหว่างครัวเรือนที่เป็นเครือข่ายและการประกอบการเป็นรายบุคคลหรือแต่ละครัวเรือน ครัวเรือนใดที่มีฐานะดีก็มีการสร้างเตาเผาขนาดเล็กเป็นของตนเอง ในหมู่บ้านสันทราย มี 3 ครัวเรือนที่มีเตาเผาเป็นของตนเอง คือ ครัวเรือนของนายก้อน อุดมะ ครัวเรือนของนายแก้ว นวลอร และบ้านตรงข้ามบ้านนายก้อนอีกหนึ่งครัวเรือน ลักษณะของเตาเป็นสี่เหลี่ยมขนาด ประมาณ 2×1.5 ตารางเมตร ความสูงของเตาประมาณ 1.5 เมตร เป็นเตาเปิดบนดังแสดงในรูปที่ 4 สำหรับครัวเรือนอื่นที่ไม่มีเตาเผาเป็นของตนเองจะเผาในบริเวณพื้นที่โล่งแล้วสูมเกลบหรือฟางแทน บางครั้งถ้ามีผลิตภัณฑ์จำนวนมากพอก็จะมาใช้เตาของหมู่บ้านซึ่งเป็นเตาอุโมงค์ดังแสดงในรูปที่ 7 โดยเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการซึ่งจะเป็นค่าฟืนและค่าขนย้าย เตาอุโมงค์มีขนาด กว้าง 2.5 เมตร ยาว 7 เมตร สามารถเผาผลิตภัณฑ์ได้มากกว่าเตาเปิดบนประมาณ 5 เท่า

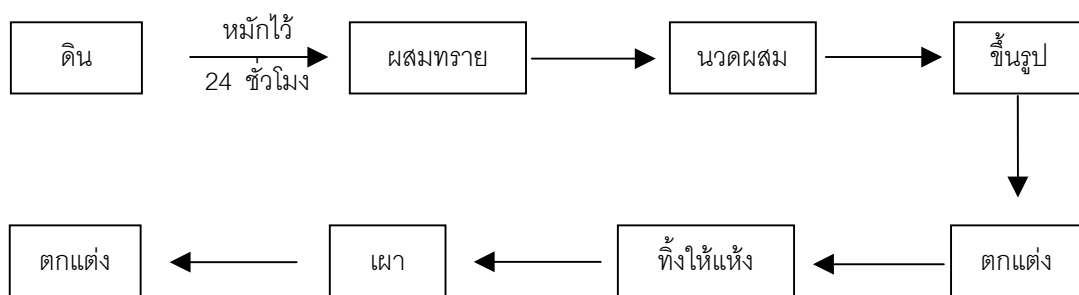

รูปที่ 6 แสดงลักษณะเตาเผาเปิดบน

รูปที่ 7 แสดงลักษณะเตาอุโมงค์

2.4 ขั้นตอนในการผลิต

การผลิตของกลุ่มหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาบ้านสันทราย มีขั้นตอนดังนี้ คือ นำดินที่ซื้อมาทำการหมักผสมกับน้ำทิ้งไว้เป็นระยะเวลาประมาณ 1 วัน (24 ชั่วโมง) จากนั้นนำมาผสมกับทรายแม่น้ำละเอียด ประมาณ 5-10% ขึ้นกับความเหนียวและความสามารถในการขึ้นรูปผลิตภัณฑ์ซึ่งอาศัยจากประสบการณ์ของผู้ผลิต (ขนาดของเม็ดทรายหยาบ-ละเอียด กำหนดตามการซื้อขายทรายที่ใช้ในการก่อสร้างอาคารบ้านเรือน) ดังแสดงในรูปที่ 8 นำมาผ่านการนวดผสมด้วยเครื่องนวดผสมดินประมาณ 4 รอบเพื่อให้ดินเข้ากันได้ดี ขึ้นรูปด้วยแป้นหมุนและใช้ไม้ทุบให้ได้ผลิตภัณฑ์ตามต้องการ ทิ้งไว้ให้แห้งเองหรือจะนำมาตากแดดเพื่อให้แห้งเร็วขึ้น ถ้าผลิตภัณฑ์ขึ้นได้ต้องการแกะลายเพื่อเพิ่มความสวยงามก็จะทำตอนดินเริ่มแห้งไม่มากแล้วจึงนำไปตากให้แห้ง (ดังแสดงในรูปที่ 9) เมื่อขึ้นผลิตภัณฑ์แห้งได้ที่ก็จะนำมาเผาในเตาจะใช้ระยะเวลาในการเผาประมาณ 24 ชั่วโมง อุณหภูมิในเตาประมาณ 800-900°C รอให้อุณหภูมิในเตาเย็นจึงจะนำผลิตภัณฑ์ออกจากเตา (ดังแสดงในรูปที่ 10) เพราะถ้าเอาออกขณะร้อนผลิตภัณฑ์จะแตกได้ การตกแต่งผลิตภัณฑ์หลังเผาทำได้ด้วยการทาสีแดงเป็นลายเส้นตามชอบ เช่น กระถาง และอ่างบัว หรือตกแต่งโดยทาสีดำแล้วทาแล็กเกอร์ทับ เช่น แจกัน เป็นต้น

รูปที่ 8 แสดงวิธีการผสมทรายกับดิน

รูปที่ 9 แสดงวิธีการตากแห้งผลิตภัณฑ์

รูปที่ 10 แสดงผลิตภัณฑ์ภายในเตาอุโมงค์ที่เผาแล้ว

2.5 กำลังการผลิต

กำลังการผลิตขึ้นอยู่กับชนิดของผลิตภัณฑ์วิธีการในการขึ้นรูป เช่น

- ผลิตภัณฑ์กระถางดอกไม้ กระถางกล้วยไม้ ขึ้นรูปโดยใช้แป้นหมุน สามารถผลิตได้วันละ 200 ชิ้นต่อหนึ่งคน
- ผลิตภัณฑ์หม้อน้ำมีฝาปิด ขึ้นรูปโดยใช้ไม้ทุบ สามารถผลิตได้วันละ 80 ชิ้นต่อหนึ่งคน
- ผลิตภัณฑ์แจกันใหญ่ ขึ้นรูปโดยใช้แป้นหมุนและปั้นมือ สามารถผลิตได้วันละ 1-2 ชิ้นต่อหนึ่งคน

นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับผลิตภัณฑ์ที่พร้อมสำหรับการเผาซึ่งอาศัยการตากแดดหรือทิ้งให้แห้งเอง และความจุของเตาเผา

- เตาเปิดด้านบน ขนาด 1.5 x 2.0 สูง 1 เมตร สามารถเผากระถางดอกไม้ กระถางกล้วยไม้ได้ 100 ชิ้น และใช้เวลาในการเผา 24 ชั่วโมง
- เตาอุโมงค์ ขนาด 2.5 x 7.0 สูง 2 เมตร สามารถเผากระถางดอกไม้ กระถางกล้วยไม้หรือหม้อน้ำ หม้อแกงได้ 500 ชิ้น และใช้เวลาในการเผา 24 ชั่วโมง

2.6 ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการประกอบกิจการ (ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ)

➤ สถานที่ในการประกอบการสำหรับจัดเก็บผลิตภัณฑ์ในฤดูฝน

การผลิตเครื่องปั้นดินเผาบ้านสันทรายเป็นการผลิตภายในครัวเรือนตามใต้ถุนบ้านทิ้งไว้ให้แห้งเพื่อรอการเผา ในการทิ้งผลิตภัณฑ์ให้แห้งต้องใช้พื้นที่ในการจัดเก็บ รวมทั้งผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้มีน้อยไม่เพียงพอต่อการบรรจุเตาเผาก็ต้องรอผลิตเพื่อให้เพียงพอเพื่อเป็นการประหยัดเชื้อเพลิง

‘๓ใช้ง่าย ปัญหาที่ตามมาคือพื้นที่ในการจัดเก็บผลิตภัณฑ์ ถูดยฝนผลิตภัณฑ์แห้งช้าเพราะความชื้นในอากาศสูง จะมีช่วงเวลาที่ฟ้าโปร่ง อากาศดีพอเหมาะสำหรับการตากแห้งผลิตภัณฑ์น้อย และเป็นช่วงสั้นๆ ทำให้ต้องใช้พื้นที่ในการจัดเก็บมาก ผู้ประกอบการต้องการขยายพื้นที่ในการจัดเก็บแต่ขาดเงินทุนสำรอง

➤ **ทุนสำรองในการลงทุน**

ทุนสำรองในการลงทุนเป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับผู้ประกอบการ ถึงแม้จะมีการรวมทุนกันภายในกลุ่มก็สามารถแก้ปัญหาเรื่องแหล่งดินสำรองในการผลิตได้ส่วนหนึ่ง แต่ก็ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาระยะพื้นที่ประกอบการสำหรับการจัดเก็บผลิตภัณฑ์ ดังได้กล่าวมาในข้างต้น

➤ **ความไม่เท่าเทียมภายในกลุ่มสมาชิก**

จะเห็นได้จากการใช้เตาสำหรับเผาผลิตภัณฑ์ เรื่องเตาเผาที่ทางรัฐบาลเข้าไปช่วยสร้างให้กับชุมชนเพื่อส่งเสริมงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาพื้นบ้านของชุมชน โดยผ่านทางหน่วยงานพัฒนาชุมชนท้องถิ่น ก็ยังไม่สามารถแก้ปัญหาให้กลุ่มผู้ประกอบการโดยรวมได้ ยังจำกัดอยู่กับผู้ประกอบการผลิตเครื่องปั้นดินเผาบางกลุ่ม

3. การประเมินมูลค่าเพิ่มของวัตถุดิบ

(คิดจากผลิตภัณฑ์ของทั้งหมู่บ้านที่ป้อนเข้าเตาเผาจำนวน 3 ครัวเรือนเท่านั้น)

3.1 การประมาณมูลค่าวัตถุดิบที่ใช้ต่อเดือน

- ดินหนานาที่ซื้อจากกลุ่ม ราคา 175 บาท/เมตริกตัน
ใช้ประมาณ 6 - 8 เมตริกตัน/เดือน
 - ทรายละเอียด (ทรายแม่น้ำ ต.ท่าตอน อ.แม่เมาะ) ราคา 450 บาท/เมตริกตัน
ใช้ประมาณ 0.5 เมตริกตัน/เดือน
- รวมราคาค่าวัตถุดิบของหมู่บ้านประมาณ 1,275 – 1,625 บาท/เดือน

3.2 การประมาณยอดการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ต่อเดือน

- ราคาของผลิตภัณฑ์ที่ผลิตอยู่ระหว่าง 5 – 15 บาท/ชิ้น ($\bar{x} = 10$)
- ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้ประมาณ 3,000 ชิ้น/เดือน
- ยอดการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ประมาณ 30,000 บาท/เดือน

วัตถุดิบ (ดิน-ทราย) ที่ใช้ในการทำหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาพื้นบ้านแหล่งบ้านสันทราย ต. ศรีดงเย็น อ.ไชยปราการ จ. เชียงใหม่ สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มได้ 1,745 – 2,252%

3.3 ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ

ค่าพื้นที่ใช้ในการผลิต (ไม่ลำไย-ไม่ลิ้นจี่)	900 บาท/เดือน
ค่าไฟฟ้าสำหรับเครื่องนวดผสม	200 บาท/เดือน
ค่าขนย้าย	450 บาท/เดือน
รวมค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ	1,550 บาท/เดือน

3.4 รายได้ของผู้ประกอบการ

- ต้นทุนวัตถุดิบ	1,275 – 1,625 บาท/เดือน
- ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ	1,550 บาท/เดือน
- ยอดการจำหน่ายผลิตภัณฑ์เฉลี่ย	30,000 บาท/เดือน

รายได้ของผู้ประกอบการประมาณ 26,825 - 27,175 บาท/เดือน

หรือ รายได้ของผู้ประกอบการประมาณ 9,000 บาท/ครัวเรือน

4. วิจัยและสรุปผลการดำเนินงาน

จากการติดตามการนำวัตถุดิบในพื้นที่และบริเวณใกล้เคียงมาใช้ประโยชน์ของบ้าน หมู่ที่ 12 ต. ศรีดงเย็น อ.ไชยปราการ จ.เชียงใหม่ ทำให้เราทราบว่าได้มีการนำทรัพยากรดินในท้องที่ซึ่งเป็นดินทองนาและทรายแม่น้ำจากพื้นที่ อ.แม่ฮาด จ.เชียงใหม่ มาใช้ในงานทางด้านเซรามิกพื้นบ้าน โดยนำมาผลิตเครื่องปั้นดินเผาจำพวก แจกัน คนโท หม้อน้ำ หม้อแกง อ่างบัว กระถาง และโคมไฟประดับสวน ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตขึ้นจะมีสีแดงของเนื้อดินตามธรรมชาติ เนื้อหยาบไม่แน่น ความแข็งต่ำ

เครื่องปั้นดินเผาที่ผลิตขึ้นมานี้ได้รับการถ่ายทอดมาจากแหล่งบ้านเหมืองกู๋อ.หางดง จ.เชียงใหม่ และมีผลิตเพื่อจำหน่ายเป็นเวลาประมาณ 9-10 ปี โดยเริ่มจากการปั้นมือ ต่อมาในปี 2544 ได้มีการนำเทคนิคการขึ้นรูปด้วยแป้นหมุนมาใช้ ทำให้ความสามารถในการผลิตดีขึ้น มีการออกแบบลวดลายที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชน ตกแต่งผลิตภัณฑ์ด้วยการทาสี ทาแลกเกอร์เคลือบเพื่อเพิ่มมูลค่า ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตออกจำหน่ายสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มได้มากกว่า 1000% และจากการช่วยเหลือจากหน่วยงานพัฒนาชุมชนของรัฐบาลในการส่งเสริมหัตถกรรมเซรามิกพื้นบ้านให้เป็นสินค้าของชุมชนทำให้ชาวบ้านที่ประกอบกิจการนี้มีรายได้ประมาณเดือนละ 9000 บาท/ครัวเรือน

การผลิตเครื่องปั้นดินเผานอกจากจะสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับวัตถุดิบในท้องถิ่นได้มากแล้วยังสร้างรายได้ให้กับชุมชน ลดปัญหาการว่างงานและการอพยพแรงงานเข้าสู่เมืองกรุงได้อีกทาง หากมีการจัดการบริหารที่ดีอาจจะสร้างเป็นสถานที่ท่องเที่ยวอีกแห่งได้